

Dansk

Engelsk

Fransk

Italiensk

Portugisisk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstre af Chambéry

Maj - Juni • År 2026 - nr. 3

GENERALRÅDET

"AT BEVARE MENNESKELIGE ANSIGTER OG STEMME" I KOMMUNIKATIONEN

Sr. Celine Kalathoor, CSJ

Generalrådet

I det første kapitel af Første Mosebog møder vi en Gud, der indleder skabelsesprocessen ved at udtale så kraftfulde ord som "Der skal være lys!" Skabelsen reagerer på passende vis: "Og der blev lys". Det grundlæggende forhold mellem Gud og skabelsen er et forhold præget af

kommunikation. Gud taler, og skabelsen svarer. Når menneskeheden ikke lytter opmærksomt eller svarer passende på Guds ord, er den ikke længere i et rette forhold til Gud. Det ligger i vores natur at lytte til Guds ord og at svare.

Gud er fællesskab; han deler sig selv med os og

OVERSIGT

GENERALRÅDET

"At bevare menneskelige ansigter og stemmer" i kommunikationen **FORSIDE**

JPIC

Generalrådet: "Landsbyen for Jorden" – at forestille sig fremtiden

3

Nye Helgener

4

IFC

Tanmaya: Økonomien med et menneskeligt ansigt

5

ICC

Pakistan: Bevarelse af menneskelig stemme og ansigter: autentisk kommunikation i en digital tidsalder

7

PROVINCE/REGION/MISSION

Bolivia: Misbrug af magt og samvittighed: udtryk, årsager og veje til forandring

9

Danmark: Vi lever som en surdej for enhed i verden

11

Nagpur: To pilgrimme skriver fra hjertet af vores karisme

13

Irland: Tjenesten fortsætter i Den Irske Region

15

sætter os i stand til at indgå i fællesskab med hinanden. Kommunikation udgør selve kernen i menneskeheden forhold til Skaberen. Den er også afgørende i den menneskelige familie, hvis vi skal leve sammen som brødre og søstre og børn af den samme Gud. Den er et af de vigtigste midler til forsoning og til at leve i harmoni. Dialog og opmærksom lytning bringer os tættere på Gud og på hinanden og sætter os i stand til at opbygge gode relationer, hvor vi lever i fred og enhed med hinanden og med Gud.

Sankt Joseph-familien blev grundlagt for at føre mennesker ind i fællesskab med Gud og med hinanden. Vores karisme om at skabe enhed betror os i sin natur en mission, hvor

kommunikation er i centrum. "Forankret i kærligheden til Treenighedsmysteriet, til Menneskevordens Mysterium og Eukaristiens Mysterium er det vort formål at tjene virkeliggørelsen af den fulde forening af os selv og alle andre med Gud og med hinanden" (Konstitutioner side 3). Kommunikation er en af de væsentlige veje til, at vi vokser ind i denne forening.

"Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem (Første Mosebog 1,27). Vores lighed med Gud gør samtalen med Gud mulig, mens skabelsen af mand og kvinde fra begyndelsen placerer hvert menneske i et dialogforhold med andre.

I vores AI-styrede

tidsalder minder Pave Leo os om at holde mennesket i centrum for al kommunikation, for vores ansigter og stemmer er hellige og unikke udtryk for Guds billede og lighed. Vores forhold til andre udgør kernen i, hvad det vil sige at være menneske. Intet kan erstatte samtalens sjæl eller rigdommen i samspillet med virkelige mennesker. Uden at omfavne andre kan der ikke være noget forhold eller venskab. Lad os huske, at vi er kaldet til at bruge vores ansigter og stemmer "at forkynde Evangeliet og at arbejde for hvert eneste menneskes hele og fulde udvikling, så at hver og en må virkeliggøre sin værdighed som en person, elsket af Gud" (Konstitutioner side 6).

”LANDSBYEN FOR JORDEN” – AT FORESTILLE SIG FREMTIDEN

Sr. Maria Cristina Gavazzi, CSJ

Generalrådet

”**B**æredygtighed og omsorg for skaberværket er afgørende forpligtelser for menneskehedens overlevelse”. Med disse ord mindede Pave Leo os i september 2025 om, at klimakrisen også er et åndeligt og samfundsmæssigt anliggende.

Det var i det perspektiv, at Rom fra den 16. til den 19. april 2026 bød velkommen til den ellefte udgave af ”Landsbyen for Jorden”, der udgør hjertet i den italienske fejring af Jordens Dag. Arrangementet, der blev organiseret af Jordens Dag (Italien) og Focolari-bevægelsen, bød på et program med mere end 600 gratis arrangementer

og omkring 250 deltagende organisationer. Hovedtemaet for arrangementet i 2026 findes i sloganet "Lad os drømme igen". Det er ikke en flugt fra virkeligheden, men en bevidstgørelse. Pierluigi Sassi, formand for Jordens Dag (Italien), understregede, at drømmen er et grundlæggende rum til at forestille sig fremtiden, som i dag ofte kvæles af produktivitetslogikken. Opfordringen, der først og fremmest er rettet mod de unge, går ud på at genfinde evnen til at skabe den fremtid, de så inderligt ønsker, ved at undgå de forudbestemte modeller og vende tilbage til et fælles projekt.

Centralt for programmet for 2026 står således ønsket om at gøre de nye generationer til hovedaktører. Omkring

150 unge fra forskellige europæiske lande deltog i færdiggørelsen af "Drømme-manifestet", som er et dokument, der skal samle visioner og forslag om fremtiden. Dokumentet skal bringes videre til internationale fora, som har fokus på klimaet. De unges drømme er faktisk tæt forbundet med de tidligere generationers drømme og giver dermed kontinuitet i udviklingen af civilsamfundet, hvilket ikke kan tages for givet. I en samtid, der er præget af geopolitiske spændinger og globale kriser, fremstår "Landsbyen for Jorden" som en kilde til modstand fra kulturens og civilsamfundets side. En mulighed for at bekræfte, at de fremskridt, der er gjort i de seneste årtier – fra internationale institutioner til samarbejde mellem folkeslag

– ikke er illusioner, men en arv, der skal bevares og revitaliseres.

Med sport, videnskab og kultur (med over tredive tilgængelige aktiviteter), landsbyen med fokus på biodiversitet, der forvaltes af de italienske "skovbetjente", en videnskabsallé og de 17 pladser dedikeret til målene i Agenda 2030, har "Landsbyen for Jorden" vist sig at være en stor pædagogisk og deltagerbaseret oplevelse, der er åben for alle. "Vi må bede for, at mange mennesker både inden for og uden for Kirken, som endnu ikke har erkendt, hvor presserende det er at passe på vores fælles hjem, må omvende sig", sagde Pave Leo i Castel Gondolfo. En opfordring, der finder et konkret udtryk i "Landsbyen for Jorden" gennem engagement, relationer og håb.

NYE HELGENER	Sr. Simona Borgogno	88	Italien	04.05.2026
	Sr. Mary de Lourdes Perincherril	90	Pachmarhi	04.05.2026
	Sr. Anne Brown	83	USA	09.05.2026
	Sr. Christa Schwindeler	85	Norway	19.05.2026
	Sr. Benjamina Caldart	103	Brasilien	11.06.2026
	Sr. Zenaide dal Pozzo	90	Brasilien	12.06.2026

ØKONOMIEN MED ET MENNESKELIGT ANSIGT

Sr. Laveena D'Souza, CSJ

Tanmaya/Indien

Den 16. maj 2026 afholdt Pave Leo en audiens i Vatikanet for ledere og medarbejdere fra flere italienske pengeinstitutter. Det, han talte om, var hverken en teknisk orientering om finansverdenen eller et budskab, der var begrænset til banksektoren. Det var en dybsindig refleksion over økonomiens moralske kerne – en opfordring til verden om at genopdage finansverdenen som et menneskeligt forhold snarere end et mekanisk system. Hans ord var enkle, men de var alligevel vidtrækkende, og de talte til et hvert samfund, der søger at opbygge en mere retfærdig og medfølelse fremtid.

Pave Leo indledte med en sandhed, der både er gammel og i dag mere

aktuel end nogensinde: finansverdenen eksisterer for menneskene. Mennesket, sagde han, er den første og mest væsentlige "kapital". Denne påstand udfordrer en global kultur, der ofte behandler økonomiske systemer som upersonlige kræfter snarere end menneskelige skabelser. Paven mindede om, hvordan de tidligste italienske banker og kreditforeninger opstod ud af mod, kreativitet og et ønske om at løfte de lokale samfund. Deres grundlæggere forstod, at opsparing og investering ikke blot var tekniske handlinger, men moralske valg – valg, der kan forme det fælles bedste og påvirke generationer.

I dag har det økonomiske landskab

imidlertid ændret sig. Algoritmer, automatiserede systemer og digitale platforme styrer i stigende grad de finansielle beslutninger. Selvom disse værktøjer kan forbedre effektiviteten, advarede Pave Leo om, at de ikke kan erstatte medfølelse, lytning eller etisk dømmekraft. "Det er ikke kapitalen, der kommer først ind i en bank, men menneskene", mindede han sit publikum om. Bag hver eneste transaktion ligger der historier – familier, der kæmper, enkeltpersoner, der håber, og samfund, der drømmer. Ingen bør nogensinde føle sig reduceret til et tal på en skærm."

Paven gik endnu længere og insisterede på, at finansielle institutioner gør mere end blot at forvalte

Kilde: Vatican News

penge – de former kulturen. Deres beslutninger påvirker, hvordan samfund definerer succes, hvad de værdsætter, og hvem de prioriterer. Når profit bliver det eneste kompas, mister samfundet sin moralske retning. Men når institutioner handler med ærlighed, klogskab og næstekærlighed, styrker de fællesskaberne og opbygger tillid. Næstekærlighed, understregede han, er ikke en valgfri dyd, men den dybe rod, der gør det muligt for institutioner at vokse på en sund og varig måde.

For os Sankt Joseph Søstre giver dette budskab genklang dybt i vores hjerter. Vores konstitutioner

opfordrer os til "i tjeneste af Næsten (leve) i en enkel og oprigtig kærlighed" og til at værne om hver enkelt persons værdighed. Pave Leos insisteren på, at finansverdenen skal tjene menneskeheden, afspejler vores eget engagement i at sætte mennesket – især de sårbare – i centrum for enhver beslutning. Vores "Håndbog i Økonomisk Procedure" minder os om, at vores økonomiske liv ikke blot er administrativt, men dybt åndeligt. Den opfordrer os til at værdsætte hver søster, anvende ressourcerne ansvarligt med gennemsigtighed og solidaritet samt behandle

goder som gaver, der er betroet os til vores mission.

Pave Leos budskab rækker langt ud over ordenssamfund og finansielle institutioner. Det er en opfordring til hver nation, hver organisation, hver familie og hvert enkelt menneske. Det opfordrer os til at reflektere over, hvordan vi bruger ressourcer, hvordan vi træffer beslutninger, og hvordan vi opbygger relationer. Det udfordrer os til at forestille os en økonomi, hvor effektivitet aldrig overskygger empati, hvor ressourcer tjener fællesskabet, og hvor hvert valg afspejler vores dybeste værdier.

BEVARELSE AF MENNESKELIGE STEMMER OG ANSIGTER: AUTENTISK KOMMUNIKATION I EN DIGITAL TIDSALDER

Sr. Sumaira, CSJ

Pakistan

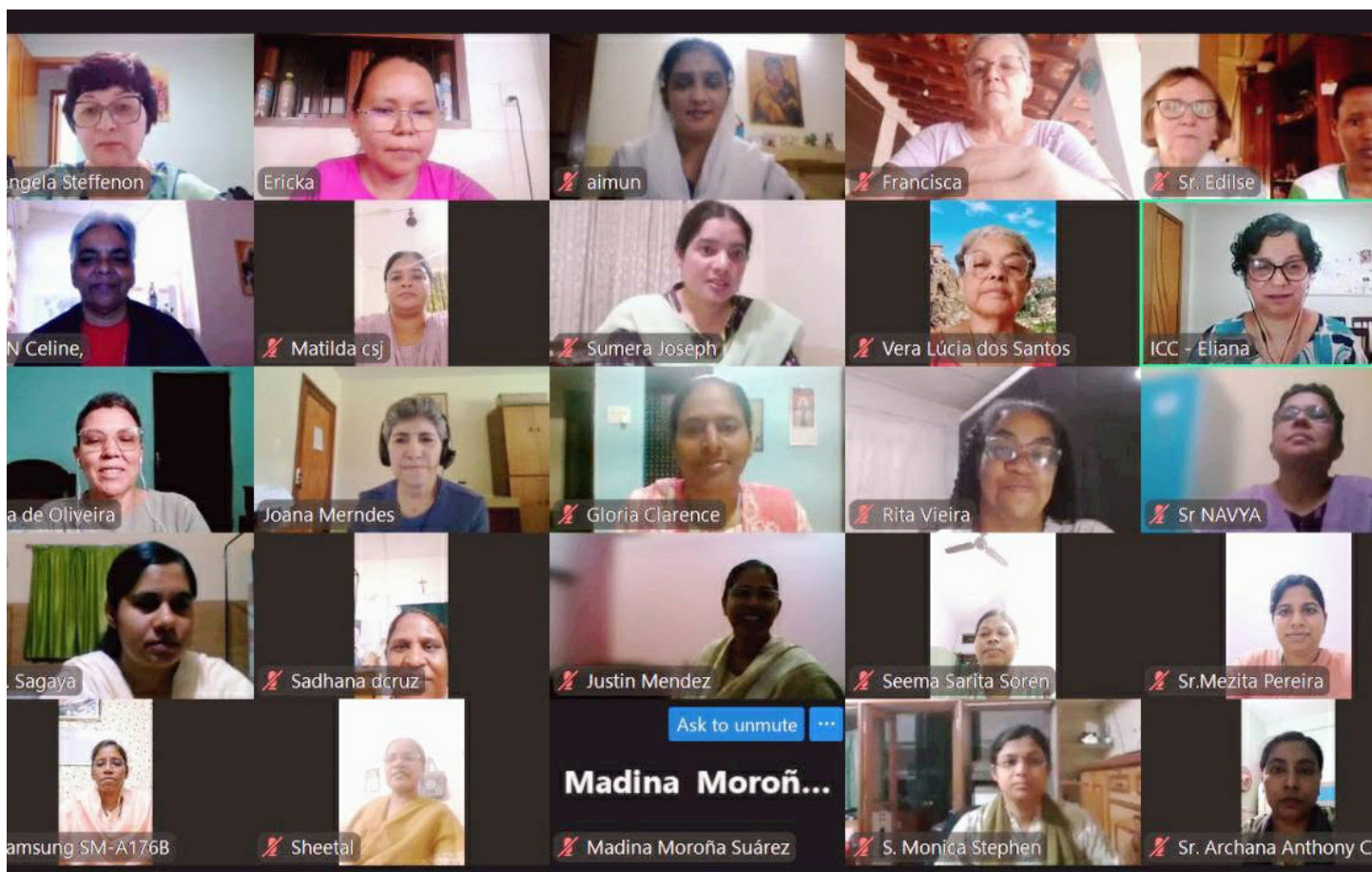
Den hurtige teknologiske udvikling har forandret den måde, mennesker kommunikerer på, skaber forbindelser og deler deres liv. Digitale værktøjer, sociale medier og kunstig intelligens har åbnet nye muligheder for interaktion. Men midt i denne bemærkelsesværdige udvikling står et vigtigt spørgsmål stadig åbent: Hvordan kan vi bevare hver enkelt persons værdighed, det unikke ved den enkelte og menneskelighed i en stadig mere digital verden? Dette spørgsmål udgjorde kernen i online-mødet i Den Internationale Kommunikations Kommission den 18. april 2026.

Mødet indledtes med en bøn, der var forberedt og ledet af sr. Navya. Gennem skrifterne, refleksion og bøn blev deltagerne mindet om, at kommunikation er en hellig gave, som Gud har betroet menneskeheden. Kommunikation har kraften til at bygge broer, fremme forståelse og åbenbare Kristi nærvær blandt mennesker.

I sin velkomsttale understregede sr. Celine vigtigheden af enhed i kommunikationen. Hun fremhævede, at hver søster i Kongregationen er kaldet til ikke blot at dele information, men også til at fremme sammenhold, forståelse og

håb.

Sivonei Jose fra "Vatican News" var hovedtaler. Med inspiration fra Pave Leos vision reflekterede han over de muligheder og udfordringer, som nutidens kommunikationsværktøjer byder på. En af de centrale indsigter, der blev delt under sessionen, var behovet for at sætte mennesket i centrum for al kommunikation. Selvom teknologien er blevet et uundværligt redskab i dagligdagen, bør den aldrig erstatte ægte menneskelige møder. Bag enhver profil, hvert billede, hver besked eller hver digital interaktion står et unikt menneske, skabt i Guds billede

og lighed. Hver menneskelig stemme bærer en historie, og hvert ansigt afspejler værdighed, værdi og identitet.

I en verden, der ofte er domineret af høj hastighed og effektivitet, opfordres vi søstre til at sætte farten ned og genopdage vigtigheden af at lytte. Ægte kommunikation begynder ikke med at tale, men med at lytte – at lytte med medfølelse, opmærksomhed og respekt. Det er gennem lytning, at relationer styrkes, fællesskaber opbygges, og mennesker føler sig anerkendt og værdsat.

Oplægget handlede også den voksende indflydelse fra kunstig intelligens og

sociale medier. Selvom disse nye muligheder er ekstraordinære redskaber til evangelisering, uddannelse og global sammenhængskraft, skal de altid forblive redskaber i menneskehedens tjeneste. Teknologi bør styrke de menneskelige relationer snarere end at svække dem. For ordenssamfund har denne udfordring særlig betydning. Kommunikation har sine rødder i selve Evangeliet. Jesus kommunikerede ikke kun gennem ord, men også gennem sin tilstedeværelse, medfølelse og personlige møder. Han lyttede til de marginaliserede, tog imod de udstødte og genoprettede værdigheden hos dem, hvis

stemmer var blevet bragt til tavshed. Hans eksempel fortsætter med at inspirere os i dag.

I løbet af sessionen blev deltagerne opfordret til at blive vidner om håb i den digitale verden.

Da mødet sluttede, var der en fornyet bevidsthed om, at kommunikation er langt mere end en professionel opgave; det er en tjeneste præget af nærvær og møde.

I vores digitale tidsalder er bevarelsen af menneskelige stemmer og ansigter ikke blot en kommunikationsstrategi – det er en mission. Det er et tilsagn om at sikre, at hver enkelt person bliver set, hørt, respekteret og værdsat.

MISBRUG AF MAGT OG SAMVITTIGHED: UDTRYK, ÅRSAGER OG VEJE TIL FORANDRING

Sr. Antonia Constantina Mandro, CSJ

Bolivia

At udøve magt og fremelske kvaliteter i samvittigheden er en realitet, der er uløseligt forbundet med alle menneskelige relationer, især inden for ordenslivet og kirkeligt liv. Historisk set er spørgsmålet om magt- og samvittighedsmisbrug ofte blevet tiet ihjel eller behandlet med stor berøringsangst. Et nutidigt syn opfordrer os imidlertid til at tage fat på dette emne med ærlighed, at identificere årsagerne, at erkende konsekvenserne og at foreslå veje til forebyggelse og

helbredelse.

For det første er det nødvendigt at forstå, at magt i sig selv ikke er negativ: den defineres som evnen til at påvirke andres beslutninger, holdninger og adfærd. Magtmisbrug opstår, når denne evne udnyttes uforholdsmæssigt og uden respekt for værdigheden, friheden og rettighederne hos dem, der befinder sig i en position med mindre indflydelse. Samvittighedsmisbrug forekommer derimod, når der sker en uberettiget indblanding i en persons

intime, åndelige og moralske sfære, og hvor der fra en overlegen position udøves indflydelse på vedkommendes vurderinger, beslutninger og discernment. I modsætning til andre former for misbrug er disse to typer ofte mindre synlige og behandles i mange tilfælde ikke eksplicit i kirkelige regler eller lovgivning. Dette mindsker dog ikke deres alvor; tværtimod kan de, i takt med at de bliver normaliseret i dagligdagen, forblive ubemærket i lang tid og forårsage dybe og varige skader.

Flere faktorer bidrager til, at disse dynamikker slår rod i relationer. I uddannelsesmiljøer – såsom præsteseminarer eller ordenssamfunds huse – læres måder at forholde sig til hinanden på ofte gennem gentagelse, skik eller tradition uden løbende kritisk vurdering. Dermed bliver adfærd, der forstærker asymmetrien mellem dem, der besidder autoritet, og dem, der er i en udviklingsproces, normaliseret. Dette kan fremme blind lydighed og efterlade intet rum for dialog, konstruktiv tvivl eller personlig discernment.

Desuden findes der en kultur, der nogle gange antager, at udøvelsen af magt er et privilegium, der er forbundet med en stilling eller en funktion uden at anerkende dens dimension af tjeneste. Som Pave Frans har påpeget, er vi alle udsat for fristelsen til at bruge magt til personlig vinding i en social kontekst, der ofte tolererer manipulation og skaber ligegyldighed over for uligheder i relationer. Denne virkelighed betyder, at det, der begynder som et forhold præget af vejledning eller ledsagelse, gradvist kan forvandle sig til en dynamik præget af dominans.

Konsekvenserne af disse overgreb rammer både

den enkelte, der udsættes for dem, og det skader vedkommendes selvværd, frihed og selvtillid, og det rammer institutionen, hvilket svækker dens troværdighed og evne til at leve de værdier, den forkynder. Som reaktion herpå er det ikke nok at straffe konkrete tilfælde; der kræves en forandring af tankegang og strukturer. Fællesskaber opfordres til konstant at spørge sig selv: Vurderer vi kritisk, hvordan vi udøver vores indflydelse? Er vi i stand til at ledsage uden at påtvinge kriterier eller beslutninger? Kun gennem løbende refleksion,

gennemsigtighed og prioritering af den enkeltes trivsel er det muligt at forebygge disse overgreb og opbygge sunde, helende relationer.

Magt- og samvittighedsmæssige overgreb er hverken isolerede eller uundgåelige: de er dynamikker, der udspringer af kulturelle og relationelle strukturer, som kan forandres. At synliggøre dem, at forstå deres årsager og at handle ud fra sandhed og respekt for den menneskelige værdighed er et fælles ansvar.

VI LEVER SOM EN SURDEJ FOR ENHED I VERDEN

Sr. Gisela Heitz, CSJ

Danmark

”Da fire forkomne franske Sankt Joseph Søstre pinsedag 1856 stod på kajen i København, medbragte de et nyt forår for den katolske kirke i Danmark. Og ikke bare for kirken, men for utallige mennesker i nød. Hvad de ikke havde af økonomiske midler, havde de i ”gå på mod” og varme hænder. De skrev et nyt kapitel i næstekærlighedens gode bog. Må vi skrive videre i den, besjælet af pinses Ånd.”

Dette er en af forbønnerne fra middagsbønnen den 11. maj 2026, hvor vi fejrede Sankt Joseph Søstrenes 170-årige tilstedeværelse i Nordeuropa: først Danmark (1856), efterfulgt af Sverige (1862), Norge (1865) og senere Island (1896). I sin velkomsttale fortalte sr. Susanne Hoyos (Regionskoordinator) de

”utallige mennesker”, der var samlet i den tidligere kirke i Provinshuset i København, at søstrene i Danmark har aflagt deres løfter i denne kirke siden 1905. Der var ankommet meget kære gæster fra Rom – hele Generalrådet

var til stede – og fra vores naboprovins i Norge var sr. Marit Brinkmann og sr. Lucia Thi My med os. En anden stor glæde for os var, at kirken var repræsenteret af to biskopper: den lutherske biskop fra Københavns Stift Peter Skov-

Sr. Dolores Lahr overrækker Pavens velsignelse til sr. Susanne Hoyos

Jakobsen og den katolske biskop i Bispedømmet København Czeslaw Kozon. Sammen med medvandrere, samarbejdspartnere og kolleger, søstre fra andre kongregationer, præster og mange venner oplevede vi den enhed, som vi som Sankt Joseph Søstre har forpligtet os til at fremme.

Middagsbønnen begyndte med en procession, hvor seks symboler blev båret ind i kirken. Det første symbol var vores konstitutioner, som vores generalpriorinde sr. Dolores Lahr præsenterede for vores gæster og placerede dem på et specielt forberedt sted. De ord, som sr. Dolores læste højt, gjorde stort indtryk: I vore valg i henseende til tjeneste og fagligt engagement er vores rettesnor det, som primært ligger os på sinde: at forkynde Evangeliet og at arbejde for hvert menneskes hele og fulde udvikling, så at hver og en må virkeliggøre sin værdighed som en person, elsket af Gud. Et billede af de første fire søstre i Danmark blev placeret foran konstitutionerne, og søstrenes navne blev læst højt: sr. Anne-Thérèse Parent, sr. Marie-Stéphanie François, sr. Marie-Placide Dijoud, sr. Anne-Sofie Vassal. Disse fire modige kvinder blev virkelig levende blandt os. Repræsentanter fra de tidligere skoler og hospitaler

Sr. Marianne Bode læser navnene på de fire første søstre op. De ses på det gamle billede sammen med den daværende generalpriorinde

bar banner ind sammen med vores medvandrere. Processionen afsluttedes med overrækkelsen af et brød og et glas surdej – et symbol på lignelsen i Matthæus-evangeliet (13,33): "Himmeriget ligner en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, til det hele var gennemsyret". I sin refleksion over dette evangelium fremhævede sr. Gisela Heitz de væsentlige kendetegn ved "enhedens surdej": længslen efter fællesskab, viljen til at indgå i en respektfuld og empatisk dialog og til at lytte, viljen til at leve i forsoning og tilgivelse, viljen til at være inkluderende samt længslen efter og accepten af mangfoldighed. I refleksionen

blev det bemærket, at Pave Leo i sin indsættelsesprædiken sagde: "Jeg ønsker, at vores første store ønske skal være, at vi ... bliver et tegn på enhed og fællesskab, som bliver en surdej for en forsonet verden".

De to biskopper velsignede menigheden med én stemme og citerede Fjerde Mosebog:

"Herren velsigne dig og bevare dig; Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig; Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred".

Middagsbønnen blev efterfulgt af en reception, hvor vi havde fornøjelsen af at møde en bred vifte af mennesker, mens vi nød en lækker buffet – en sand oplevelse af samhørighed.

TO PILGRIMME SKRIVER FRA HJERTET AF VORES KARISME

Sr. Mezita & Sr. Deanne, CSJ

Nagpur/Indien

Vi var femten søstre. Syv kongregationer. Fem kontinenter. Én karisme. I en uge i Le Puy-en-Velay – dér hvor Sankt Joseph Søstrenes Ordenssamfund blev grundlagt. Vi var samlet til en international pilgrimsrejse med temaet "Rødder og vinger" ved kilden til det, vi er. Vi kom ikke som turister. Vi kom som pilgrimme: med let bagage, åbne og sårbare, villige til at lade os forandre. Og det blev vi.

Vi forventer ikke, at et sted taler til os. Men Le Puy gjorde det. Før kendte vi ikke byens historie, men på denne rejse blev den til hellig jord. Vi gik på de brosten, hvor vores første søstre gik, stod i det første køkken, hvor de samledes, knælede i Notre-Dame katedralen og standsede under martyrernes træ. Hvert sted gav os noget, vi ikke kunne sætte ord på, men kunne mærke: gammelt, levende og med et krav til os.

Deres brændende lidenskab lever nu i os! Derfor

var det udtryk, der fulgte os hele ugen, dette: kvinder af sten og ild. Vores grundlæggere stod fast som stenen under deres fødder og brændte af Guds kærlighed. I et kniplingværksted så vi en håndværker kniple med langsomme, tålmodige hænder, hvor hver tråd blev lagt med omhu. Det billede blev hængende hos os. Vores karisme bygger ikke på øjeblikke af herlighed. Den skabes tråd for tråd gennem trofast daglig kærlighed.

Vi ankom som fremmede. Vi tog afsted som venner og ledsagere. Der skete noget i mellemrummet imellem vores sprog, i de stille øjeblikke, vi delte, i bønnerne, der blev fremsagt på fransk og engelsk. Da vi genskabte scenen i det første køkken, forstod vi noget, vi hidtil kun havde forstået med vores hoveder: enhedens karisme er ikke en idé. Den blev født præcis på denne måde: mennesker, der samles, bryder brød og modtager hinandens forskelligheder som en gave,

der skal æres.

Vores mangfoldighed var ikke en hindring for fællesskabet. Den var selve dets medium. Vi begyndte, ligesom det første fællesskab, at synge en ny salme – ikke i en tone, men i harmoni.

"Fællesskab skabes ikke af ensartethed. Det opstår, når forskelle modtages med respekt".

En af ugens mest befriende gaver var at forstå forskellen mellem karisme, mission og tjeneste. Karisme er den forenende kærligheds gave, der blev givet til vores grundlæggere og videregivet til os. Missionen er dens formål: at alle må blive ét. Tjenesten er den konkrete form, den antager. Fra tjenesten kan vi en dag trække os tilbage. Fra missionen – aldrig. Karismen er ikke en rolle. Den tilhører personen. Af kærlighed giver vi os selv. Den gavmildhed kender ingen pensionsalder.

P. Medaillés eukaristiske brev gav os billedet: brød,

Sammen i Det Internationale Center i Le Puy

der tilbydes overalt, til alle, og nærværet er det samme. At leve i fattigdom er at bære kærligheden med tilfredshed, uanset hvor meget eller lidt vi besidder. Kyskhed: at være frie kærlighedsbudbringere, der ikke holder fast i nogen på en dominerende måde. Lydighed: at have fuld tillid til Gud, at gå hen, hvor kærligheden kræver det uden andet ønske end forening.

Vi er ikke begyndelsen på denne historie. Vi står på skuldrene af kvinder, der sagde ja længe før os, og deres mod strækker på tværs af århundreder for at stille os et spørgsmål nu: Hvordan vil vi bære denne karisme ud i en såret verden? Hvordan vil vi udvide cirklen? Hvordan kan vi være broer, hvor der er splittelse?

P. Medaillés grundlæggende vision var en dobbelt forening: med den uskabte Treenighed bestående af Faderen, Sønnen og Helligånden og med den skabte

Treenighed bestående af Jesus, Maria og Josef. Målet er ikke præstation. Ikke produktivitet, men forening. Og den "fuldkommenhed", som Jesus taler om på bjerget, betyder ikke fejlfrihed; den betyder altomfattende inklusion. En kærlighed som Guds, der lader solen stå op og regnen falde over både retfærdige og uretfærdige. Det er det, vi er kaldet til at blive.

Der findes et gammelt portræt af en Sankt Josefs Søster, der fangede vores opmærksomhed: øjne åbne for en brudt og elsket verden, ører lydhøre over for lidelse, en ånd, der aldrig har slået sig til ro i behagelig selvtilfredshed, og opsmøgede ærmer. Uden at udelukke de ydmygede, de ubemærkede, de vanskelige. I hendes ansigt: den stille indre glød hos en, hvis liv ikke har været perfekt, men trofast.

Vi ønsker at være disse kvinder. I en verden, der er sønderrevet af krig, polarisering og brudte fællesskaber, er vi

ikke blot nødvendige – der er virkelig behov for os. Ikke på grund af vores indsatser og eller vores planer, men på grund af vores væren: et levende tegn på, at enhed er mulig, at kærlighed overlever splittelse, at den Gud, der er fællesskab, stadig bor blandt os. Vi kom til Le Puy som søgende. Vi rejste derfra med ild.

Denne karismes hjerte er ikke stor succes eller et perfekt fællesskab. Det er blot den ydmyge, stædige og med vilje drevet af ånden til at vende tilbage; at vælge enhed frem for ego, kærlighed frem for ligegyldighed, Guds kald frem for vores egen modløshed. I dag, midt i krig og uro, lad os ikke lade os drive af egoet. Lad os være drevet af kærligheden.

Fra midten udvider cirklen sig. Kvinderne i Le Puy's "ja" puster stadig liv i vores eget "ja".

Ensemble pour un grand amour – sammen for en stor kærlighed.

Prøv igen!

TJENESTEN FORTSÆTTER I DEN IRSKE REGION

Sr. Celine Duffy, CSJ

Irland

Mange ordenssamfund i Irland blev grundlagt som svar på behov lokalt, såsom uddannelse, sundhedspleje,

fattigdom og sorgarbejde – behov, som den daværende regering ikke imødekom.

I Irland har vi i dag lignende behov

i mange områder: sundhed, boligforhold, økonomisk støtte til børn, arbejdsløshed, integration af indvandrere, vold i hjemmet,

Sr. Eileen, sr. Joan Magaret, sr. Marian, sr. Sarah og sr. Celine til messe på et plejehjem

klimaforandringer og isolation. Selvom vi Søstre af Sankt Joseph af Chambéry er få i antal, svarer vi på forskellige behov, hvor det er muligt, i bevidstheden om, at vores tilstedeværelse gør en forskel.

Vi er en Region med kun fem søstre: sr. Marian Connor, sr. Joan Margaret Kelly, sr. Sarah Goss, sr. Celine Duffy og sr. Eileen Silke. Hver søster er på forskellig vis involveret i den pastorale tjeneste. De hjælper til ved uddeling af kommunion, er lektorer og deltager i og organiserer Lectio Divina. Nogle assisterer præsten under begravelser, leder bønnerne ved jordfæstelsen samt arbejder med sorggrupper. De, der arbejder på plejehjem, besøger beboerne og taler med dem, læser op under messen og

delser kommunion ud, når der er behov for det. Et andet lokalt apostolat for søstre er religionsundervisning i skolerne. På internationalt plan tilbyder vi onlineundervisning i engelsk til alle søstre, der ønsker at benytte sig af denne service.

Vi bor alle i nærheden af hinanden, så det er nemt at mødes regelmæssigt til bøn, samtaler og højtidere samt ved mange andre lejligheder.

Når vi reflekterer over den irsk-waliske Regions begyndelse og vækst, bliver vi klar over, hvor rig vores arv er. Den irsk-waliske Region blev oprindeligt dannet ved en sammenslutning af søstre, der havde været på mission i andre lande, samt andre, der ville hjælpe til. Irske søstre, der havde været på mission i Indien, Frankrig og Norge,

vendte tilbage til Irland for at etablere den irske mission sammen med nogle søstre fra USA.

I de senere år er mange af vores søstre rejst ud for at være på mission i andre lande: Sverige, Liberia, Tanzania, Pakistan og Frankrig. For denne mangfoldige historie priser og ære vi Gud.

Den irske digter Brendan Kennelly opsummerer i sit digt "BEGIN", hvor vi synes at befinde os på vores rejse i øjeblikket. Han skriver: "Noget, der ikke vil anerkende en afslutning, insisterer på, at vi for evigt begynder". Han minder os om, at vi er nødt til at krydse broen fra fortiden til fremtiden, overkomme ensomhed og død og ikke give op.

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos
Sr. Leni Menegat

GRAFISK DESIGN

Sr. Laveena D'Souza

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Josephe Chorot
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

DISTRIBUTION

Monica Bianchini
www.csjchambéry.org

E - MAIL

icc@csjchambéry.org